

Aušra

Kristaus buvimo šauklis

Žurnalas „Aušra“

2026 m. vasaris

Turinys

PAGRINDINIS STRAIPSNIS	2
AKMUO, KURIS VIS DAR ATMETAMAS	2
BIBLIJOS STUDIJOS.....	12
KRISTAUS KŪNO UGDYMAS.....	12
KRIKŠČIONIŠKAS KRIKŠTAS.....	15
SABATO DIENA	18
GYVENTI DOSNIAI	21
KRIKŠČIONIŠKAS GYVENIMAS IR DOKTRINA.....	24
NAUJOJI SANDORA	24

Sekite kartu savo Biblijoje!

Akmuo, kuris vis dar atmetamas

***„Akmuo, kurį statybininkai atmetė, dabar tapo kertiniu akmeniu.“
Mato 21:42***

Artėja metas, kai krikščioniškasis pasaulis pradės kreipti dėmesį į tuos rimtus įvykius, kurie įvyko Judėjoje beveik prieš du tūkstančius metų ir pasiekė kulminaciją su Dievo Sūnaus Jėzaus, atėjusio į pasaulį kaip Mesijas ir pažadėtasis Karalius, suėmimu, teismu ir nukryžiovimu.

Komentatoriai sako, kad žmonijos istorijoje niekada nebuvo tokio laikotarpio kaip pastarieji keli dešimtmečiai, kai įvyko tiek daug išskirtinių įvykių, pakeitusių visą žmonijos istorijos eigą. Tačiau tai nėra tiesa, jei lyginame su Jėzaus gimimu, tarnyste, mirtimi ir prisikėlimu. Šie įvykiai, nors ir susiję daugiausia su viena asmenybe, jau sukrėtė pasaulį ir ateityje pakeis žmonijos raidą ir perspektyvas kur kas labiau nei praeityje.

Jėzus atmestas

Apie Jėzų parašyta, kad „Jis atėjo pas savuosius, bet savieji Jo nepriėmė“ (Jono 1:11). Tai buvo tiesioginė priežastis, dėl kurios Jis buvo persekiojamas ir žiauriai nužudytas. „Savo tauta“ () buvo Izraelio tauta. Daugelis paprastų tautos žmonių džiaugėsi jo žinia ir keletą dienų prieš jo nukryžiovimą entuziastingai paskelbė jį karaliumi (Jono 12:12-15).

Tačiau religiniai lyderiai taip nemanė. Jie pavydžiai nekenė Mokytojo ir galiausiai pasiekė, kad jis būtų suimtas ir nukryžiuotas. Jono 15:25

Jėzus puikiai žinojo, kad raštininkai ir fariziejai jo nekenčia. Kartą, artėjant jo tarnystės pabaigai, jis papasakojo jiems palyginimą, kuris taip tiksliai atitiko aplinkybes, kad net jie suprato jo prasmę. Tačiau jų pyktis dar labiau padidėjo, ir jie tapo dar labiau pasiryžę jį nužudyti. Palyginimas buvo apie namų šeimininką, kuris pasodino vynuogyną ir paliko jį prižiūrėti vynininkams, o pats išvyko į tolimą šalį. Atėjus derliaus metui, namų šeimininkas pasiuntė savo tarnus į vynuogyną, bet vynininkai, kuriems jis buvo patikėjęs vynuogyną, vienus iš jų nužudė, o kitus sumušė. Galiausiai namų šeimininkas pasiuntė savo sūnų, manydamas, kad vynininkai jį gerbs, bet jie jo negerbė. Jie nužudė ir jį. Mato 21:33-46

Šioje parabolėje šeimininkas buvo Jehovas, o vynuogynas – žydų tauta. Vynuogių augintojai buvo tautos religiniai vadovai, o tarnai, kurie buvo pirmieji pasiųsti atstovauti šeimininkui, buvo pranašai. Raštuose užfiksuota, kad religiniai vadovai nužudė pranašus ir užmėtė akmenimis tuos, kuriuos siuntė Dievas (Mato 23:37). Dabar jie planavo nužudyti Sūnų, kurį siuntė Dangiškasis Tėvas.

Papasakojęs šią parabolę, kurios pritaikymas buvo toks akivaizdus, Jėzus pacitavo pranašystę apie akmenį, kurį statybininkai atmetė: „Ar niekada neskaitėte Raštuose: „Akmuo, kurį statybininkai atmetė, tapo kertiniu akmeniu. Tai Viešpaties darbas, ir tai nuostabu matyti. Aš jums sakau: Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos tinkamus vaisius. Kas užkliūs už to akmens,

bus sudaužytas, o kas ant jo užgrius, bus sutraiškytas.“ Mato 21:42-44; Psalmis 118:22,23

Jėzus pats buvo tas akmuo, kurį statybininkai – Izraelio religiniai vadovai – atmetė. Pranašas Izaijas išpranašavo vieną iš priežasčių, sakydamas: „Jo išvaizda nebuvo graži ar didinga, nebuvo nieko, kas mus trauktų prie jo“ (Izaijas 53:2). Iš tiesų, žinoma, Jėzus buvo tobulas, „šventas, nekaltas, nesuteptas, atskirtas nuo nusidėjėlių“ (Hebrajams 7:26). Jis buvo geras ir užjaučiantis, darė gera. Jis gydė ligonius ir prikeldavo mirusius. Jis drąsino bailius ir rodė gailestingumą nusidėjėliams. Jis pasmerkė fariziejų, kuris dėkojo Dievui, kad nėra toks kaip muitininkas, ir pagyrė muitininką, nes šis pripažino savo nuodėmes ir nuolankiai prašė Dievo atleidimo. Apaštalų darbai 10:38; Mato 11:5; Luko 18:9-14

Tačiau tai nebuvo savybės, kurių raštininkai ir fariziejai ieškojo tame, kurį jie priimtų kaip savo Mesiją ir Karalių. Jie norėjo Mesijo, kuris neatskleistų jų piktų darbų, kaip tai darė Jėzus. Jie norėjo tokio, kurį galėtų kontroliuoti kaip marionetinį karalių, tinkamą kaip „generolą, kuris suburtų ir vadovautų užkariaujančiai armijai, bet leistų jiems valdyti ir išnaudoti žmones, kaip jie nori. Taigi, jų požiūriu, Jėzus neturėjo grožio, dėl kurio jie galėtų jo trokšti.

Rašto žinovams ir fariziejams Jėzus neatitiko jų troškimų dėl pažadėtojo Mesijo. Pavyzdys apie akmenį, kuris tapo kampo akmeniu, primena statinį. Kampinis akmuo buvo pamatų pradžia, o likusi pamatų dalis buvo suderinta ir išlyginta pagal šį akmenį. Jėzus buvo ne tik dvasinės šventyklos kertinis akmuo, bet ir „kampinis akmuo“, tai yra, jis buvo pats viršutinis akmuo, kuris sujungė visą statinį.

Taigi statybininkai, nesupratę, kokį pastatą Dievas statė, atmetė Jėzų. Jie negalėjo rasti jam vietos savo planuose, o Dievo plano jie atsisakė klausytis.

Dievo išaukštintas

Visos tragiškos patirtys, susijusios su Jėzaus gyvenimu, buvo dėl to, kad statybininkai jį atmetė. Tačiau jo išaukštinimas į dangaus šlovę po jo kančios ir mirties buvo pranašystės, kad atmetas akmuo taps kampo galva, išsipildymas. Jis netaps senosios žydų namų, kuriuos raštininkai ir fariziejai taip apgailėtinais iškreipė ir iškreipė savo savanaudiškais statybos metodais, kertiniu akmeniu, bet naujų namų, dvasinių namų. Tai esant tiesa, buvo tinkama ir būtina, kad kertinis akmuo būtų pirmiausia skirtas naujiems namams, kad visa struktūra galėtų atitikti Dievo planą ir tikslą.

Apie ištikimą ir prisikėlusį Jėzų apaštalas Petras sako: „Kai ateinate pas Jį, gyvąjį Akmenį, atmetą žmonių, bet Dievo išrinktą ir Jam brangų, jūs taip pat, kaip gyvieji akmenys, esate statomi į dvasinį namą, kad būtumėte šventa kunigystė, aukojanti Dievui priimtinas dvasines aukas per Jėzų Kristų. Nes Raštuose sakoma: „Štai aš dedu akmenį Sione, išrinktą ir brangų kertinį akmenį, ir kas juo pasitiki, niekada nebus sugėdintas. Dabar jums, kurie tikite, šis akmuo yra brangus. Bet tiems, kurie netiki, akmuo, kurį statybininkai atmetė, tapo kertiniu akmeniu, ir akmuo, dėl kurio žmonės suklumpa, ir uola, dėl kurios jie krenta. Jie suklumpa, nes nepaklūsta žinia, kuriai jie ir buvo paskirti. Bet jūs esate išrinktieji, karališkoji kunigystė, šventoji tauta, Dievo ypatinga nuosavybė, kad skelbtumėte jo, kuris pašaukė jus iš tamsos į savo nuostabią šviesą, šlovę. Kartą jūs nebuvote tauta, bet dabar esate

Dievo tauta; kartą jūs negavote gailestingumo, bet dabar gavote gailestingumą. 1 Petro 2:4-10

Naujoji tauta

Kai Jėzus raštininkams ir fariziejams pranešė, kad akmuo, kurį jie atmetė, taps kertiniu akmeniu, jis pridūrė: „Aš jums sakau, Dievo karalystė bus iš jūsų atimta ir atiduota tautai, kuri duos tinkamus vaisius“ (Mato 21:43). (Mato 21:43). Pamokoje, kurią citavome iš Petro, kurioje jis kalba apie akmenį ir naują pastatą, kuris pradėjo būti statomas su Jėzumi kaip kertiniu akmeniu, jis taip pat pasakoja apie tautą, kuriai, pasak Jėzaus, bus duota karalystė. Jis sakė: „Jūs [bažnyčia] esate... šventoji tauta.“ 1 Petro 2:9

Izraelio tauta galėjo būti Dievo karališkoji arba karalystės tauta. Išėjimo 19:5,6 mes skaitome apie Dievo pažadą Izraeliui, jei jie bus paklusnūs jo įstatymams. „Jei jūs man paklusite ir laikysitės mano sandoros, jūs būsite mano ypatingas lobis iš visų žemės tautų, nes visa žemė priklauso man. Jūs būsite mano kunigų karalystė, mano šventoji tauta. Šią žinią turite perduoti Izraelio tautai.“ Šie pažadais iš pradžių buvo duoti šiai tautai. Tačiau, kadangi jie atmetė pranašus ir galiausiai nužudė Dievo Sūnų, karalystė buvo iš jų atimta, ir, pradedant nuo Jėzaus kaip kertinio akmens, Dievas pradėjo kurti naują tautą. Yra daug pažadų, ypač Naujajame Testamente, kurie susiję su tais, kurie tampa šios naujos dvasinės tautos dalimi. „Jei kenčiame, tai ir karaliausime su Juo“ – vienas iš jų. 2 Timotiejui 2:12

Nuo Sekminių Dievo darbas buvo pašaukti ir atrinkti tuos, kurie karaliaus su Kristumi tame

tūkstantmetėje karalystėje (Apreiškimo 20:6). Tai bus tikra karalystė, nors šis faktas jau seniai pamirštas didžiojoje dalyje krikščioniškojo pasaulio, bet apaštalai ir ankstyvoji bažnyčia tai suprato. Iš tiesų, jie tikėjo, kad šis šlovingas Mesijo karalystė yra labai arti. Jie žinojo, kad Jėzus sugrįš į žemę, kad įkurtų tą karalystę ir padarytų galą ilgai trukusiai žemės nakties verksmams ir mirčiai. Paulius rašė: „Naktis beveik praėjo, diena jau beveik atėjo.“ Romiečiams 13:11,12

Tai bus diena, kuri bus Kristaus, išaukštinto į Mesijo karalystės struktūros viršūnę, karaliavimo rezultatas. Iš tiesų, tai yra diena, kurią Dangiškasis Tėvas įgyvendins „“ (Mesijo karalystės diena). Tai yra jo darbas, ir „tai yra nuostabu mūsų akyse“. (Mato 21:42). Karalystės palaiminimų diena nebus žmogaus sugalvota utopija, bet šviesos ir džiaugsmo diena, kuri bus „teisumo saulės“, kuri pakils „su gijimu savo sparnuose“, rezultatas. Malachijo 4:2

Prarasta vizija

Netrukus po apaštaly mirties karalystės vilties vizija pradėjo blėsti. Dvi klaidingos nuomonės palaipsniui užėmė jos vietą krikščionių širdyse. Pirmasis buvo tas, kad Dievo karalystė bus įkurta bažnyčiai susivienijus su civilinėmis valdžios institucijomis. Dabar krikščioniškas pasaulis žino, kaip tai žiauriai žlugo. Vėliau susiformavo klaidinga teorija, kad Biblijoje minima karalystė yra tik teusus poveikis tikinčiųjų širdyse ir gyvenimuose. Teigiama, kad kai visas pasaulis atsivers teusus gyvenimas, karalystė bus visiškai įkurta.

Buvo dedamos didelės ir plačios misionieriškos pastangos atsiverti pasauliui, ypač per pastaruosius

pusantro šimtmečio, tikintis, kad karalystės pažadas bus išpildytas. Dabar pamažu pradedama pripažinti, kad šis požiūris yra toks pat nuviliantis kaip ir bažnyčios ir valstybės teorija. Dėl to daugelis dabar prisipažįsta, kad jie tikrai nežino krikščionybės prasmės ir ar ji buvo sėkminga, ar žlugo. Tai akivaizdu iš to, ką prieš kelis dešimtmečius parašė velionis dr. Charles W. Ranson, Tarptautinės misionierių tarybos generalinis sekretorius, ir kas buvo paskelbta žurnale „Christian Century“.

„Vis labiau pripažįstama, kad mes nerasime atsakymų į kai kuriuos sudėtingiausius šiuolaikinės misionieriškos praktikos klausimus, kol nepasieksime naujo aiškumo dėl krikščioniškos istorijos prasmės. Ko tikimės iš bažnyčios misionieriškos veiklos? Kokia yra krikščioniškos vilties prasmė – istorijoje ir už istorijos ribų? Ir koks yra šios vilties ryšys su mūsų misionierišku pašaukimu? Tam tikra prasme šiuolaikinė misijų krizė kyla iš pripažinimo, kad mes iš tikrųjų nežinome atsakymų į šiuos klausimus arba bent jau kad atsakymai, kuriuos paprastai siūlome, yra visiškai nepakankami.“

„Šį atgijusį susidomėjimą eschatologija [žmonijos likimu] interpretuoti tik kaip pabėgimą nuo praktinių problemų, kurios tapo pernelyg sudėtingos spręsti, yra visiškai neteisinga. Šie klausimai yra greičiau naujojo realizmo, kuris pripažįsta katastrofišką istorijos pobūdį ir ieško atsakymo į jį krikščioniškojo apreiškimo ir krikščioniškosios vilties šviesoje, rezultatas. Jie yra bandymas visą istorinę krikščioniškų misijų veiklą pateikti Dievo Žodžio teismui.“

„Būtent čia ir yra dabartinis Dievo sprendimas mums. Gali būti, kad tai, ko mūsų Viešpats Dievas šiuo metu labiausiai reikalauja iš mūsų, yra atgailaujantis tų dalykų, kuriuose mes nesugebėjome paprastai paklusti, persvarstymas – įžvalgos, kurias mes ignoravome, įsitikinimai, kurių mes neturėjome jėgų ar drąsos taikyti. Tai neabejotinai bus sunkus kelias. Bet tai gali būti kelias, vedantis į prisikėlimą ir atsinaujinimą ne tik misionieriško judėjimo, bet ir visos bažnyčios atžvilgiu ().

„Todėl esu giliai įsitikinęs, kad Dievas iš mūsų reikalauja ne kokios nors stulbinančios misionieriškos strategijos, ne kokio nors pretenzingo centralizuoto plano, bet nuolankaus sugrįžimo prie Dievo Žodžio, kuriame vėl susitinkame su savo Teisėju ir Gelbėtoju ir iš naujo gauname savo įgaliojimus ir nurodymus.“

Tai atviras nusivylimo prisipažinimas. Tai nuolankus pripažinimas, kad trūksta žinių apie Dievo tikslus ir apie tai, kokią darbą reikia atlikti per bažnyčią. Tai pasakė ne koks nors nežinomas pasaulietis, bet teologijos daktaras, Oksfordo universiteto absolventas, Tarptautinės misijinės tarybos generalinis sekretorius ir plačiai skaitomas knygų ir straipsnių apie krikščionišką misijinį darbą autorius. Susidūręs su skaudžia tiesa, kad bažnyčios misionieriškos pastangos žlugo, jis nuoširdžiai rekomendavo visiems grįžti prie Dievo Žodžio, kad sužinotų, ko Jis iš tikrųjų nori, kad jie darytų. Jei dr. Ransono pastebėjimai buvo teisingi prieš kelis dešimtmečius, tai kiek labiau jie apibūdina bažnyčios poreikį grįžti prie Dievo Žodžio – Biblijos.

Jėzus fariziejams pasakė, kad jie savo tradicijomis – žmonių tradicijomis – panaikino Dievo Žodį

2026 m. vasaris 9

(Morkaus 7:6-9). Dabar istorija pasikartojo. Bažnyčios sistemos ir jų mokymus vis labiau veda ne Dievo Žodis, o puolusios žmonijos tradicijos ir idėjos.

Per amžius įvairios žmonių tradicijos vis labiau bandė panaikinti Dievo Žodį. Bažnyčios ir valstybės tradicija tikrai tai padarė, ir nors dabar ši idėja yra visuotinai smerkiama, ji paliko savo pėdsaką religiniame mąstyme. Net Jungtinėse Valstijose daugelis žinomų religinių lyderių ragina daryti įtaką civilinei vyriausybei priimant įstatymus, kurie, kaip manoma, palaikys jų atitinkamas idėjas.

Viena iš labiausiai klaidinančių žmonių tradicijų yra mintis, kad pažadėtoji Dievo karalystė yra kažkas, kas turi būti sukurta žmogaus pastangomis. Sąmoningai ar nesąmoningai, ši klaidinga samprata atmeta Jėzų kaip kartinį akmenį taip pat aiškiai, kaip jį atmetė fariziejai. Jie norėjo savo karalystės. Šiandienos religiniai lyderiai prarado iš akių Dievo planą sukurti karalystę. Jie mažai tiki arba visai netiki, kad dieviškoji galia bus panaudota, kad perimtų valdžią žemėje. Jie garbina Jėzų kaip žmogų, bet mažai dėmesio skiria Dievo Žodžio mokymams, kad jis bus Žemės Karalius ir valdys „visas tautas“. Apreiškimo 2:26, 27; Psalmių 2:6-10; 1 Korintiečiams 15:22-25

Jėzus, kartinis akmuo

Teismas ištiko Izraelio tautą, ir teismas ištiks pasaulį Dievo nustatytu laiku ir Jo pačio būdu. Visa krikščionija gedės dėl to, kad nepavyko pasiekti žmogiškai sugalvotų tikslų. Kai jų namai sugrius, Jėzus, pažadėtasis žemės Karalius, kartinis akmuo

virš savo naujų dvasinių namų, kuriuos jis statė, netrukus pradės savo teisų valdymą. Tai tikrai yra Dievo darbas ir mūsų akyse yra nuostabus. ūs Mokytojo pasekėjai, matydami artėjančios karalystės ženklus, gali tikrai pasakyti: „Tai yra diena, kurią padarė Viešpats; mes džiaugsimės ir linksminsimės ja.“ Psalmių 118:24

Džiaukimės ne dėl to, kad bažnyčios žlunga, bet dėl to, kad žinome, jog Dievas turi geresnį planą pasaulio atsivertimui. Jo planas bus šlovingai sėkmingas ir atneš pažadėtą palaiminimą visoms žemės tautoms (Pradžios 22:18; Apaštalo darbų 3:25). Džiaukimės žinodami ir tikėdami, kad diena, kurią Viešpats pažadėjo, bus vis šviesesnė ir džiaugsmingesnė. Ji baigsis šlove Jam, kuri užpildys žemę kaip vanduo jūrą – ne dėl žmonių pastangų, bet dėl to, kad tai bus Jo darbas. Habakuko 2:14

Tai tikrai nuostabu visų tų akyse, kurie džiaugiasi mūsų išgelbėjimo Dievu ir nuolankiai priima Kristų, kampinį akmenį, kaip savo pavyzdį, Gelbėtoją ir Karalių.

Kristaus kūno ugdymas

***Pagrindinės eilutės: „Jis vieniems davė apaštalus, kitiems – pranašus, kitiems – evangelistus, kitiems – ganytojus ir mokytojus, kad šventieji būtų tobulinami, kad būtų atliekamas tarnavimo darbas, kad būtų ugdomas Kristus kūnas.“
Efeziečiams 4:11,12***

***Pasirinktos Šventojo Rašto ištraukos:
Efeziečiams 4:11-16***

Šio skyriaus pradžioje Paulius ragina tikinčiuosius „gyventi gyvenimą, vertą jūsų pašaukimo“ (Efeziečiams 4:1). Tai reiškia atsivertimą į krikščionybę. Tikro krikščionio pašaukimas yra daugiau nei įprastas užsiėmimas. Jis apima tikėjimo, meilės, atleidimo, tarnystės, aukojimo ir vienybės vertybių priėmimą ir demonstravimą visose gyvenimo srityse.

„Stenkitės išlaikyti Dvasios vienybę taikos ryšiu. Yra vienas kūnas ir viena Dvasia, kaip ir jūs esate pašaukti vienoje vilties pašaukime; vienas Viešpats, viena tikėjimas, vienas krikštas, vienas Dievas ir visų Tėvas, kuris yra virš visų, per visus ir jumyse visus“ (3–6 eilutės). (3–6 eilutės). Šios eilutės pabrėžia, kad tarp atsidadusių krikščionių neturėtų būti sektantiškumo dvasios. Visi jie pripažins Kristų savo vadovu ir amžinąjį Tėvą – Kūrėju arba Pirminiu

Priežastimi. Todėl tris vienodų dievų trejybės idėja prieštarauja Šventajam Raštui.

Po to, kai Kristus pakilo į dangų, Šventoji Dvasia nusileido ant ankstyvosios Bažnyčios per Sekminių dieną. (Apaštalų darbai 1:1-4,9-14; 2:1-4). Tuo metu įvairios dovanos buvo suteiktos Mokytojo pasekėjams, ypač apaštalams, kurie buvo dieviškai įkvėpti Dievo atstovai. Tai, ko jie mokė ir rašė, buvo skirta vadovauti pašvęstiems tikintiesiems per jų žemišąją kelionę. Efeziečiams 4:7-10

Mūsų pagrindiniai eilutės apibūdina dvasinio vadovavimo pareigas, kurias Viešpats nustatė, kad Evangelijos amžiaus šventieji būtų pasirengę tarnystei, kaip Dievas buvo nusprendęs. Paulius sako, kad ši tarnystė buvo skirta „Kristaus kūno ugdymui [arba stiprinimui]“. Daugelis vertina privilegiją atsakyti į kvietimą tapti bendrais Kristaus paveldėtojais jo ateinančioje karalystėje dėl savo pašventimo ir dvasinio gimimo. Šiuo metu tokie krikščionys renkasi susirinkimuose, suvažiavimuose, bendravime, užsiima asmeniniu studijavimu ir malda, stengdamiesi ištikimai vykdyti savo aukos sandorą.

Koks didelis palaiminimas mums, kad gavome didžią privilegiją pašvęsti savo gyvenimus dabar, šiuo „priimtiniu laiku“ (2 Korintiečiams 6:2). Tai yra neįmanoma apibūdinti galimybė. Turėtume būti labai nuolankūs, pripažindami tokią išaukštintą perspektyvą, kurios patys niekada nebūtume galėję siekti.

Šiais „paskutiniais laikais“ mes galime apmąstyti nuostabų palikimą, kurį gavome, sužinoję ir įvertinę „dabartinę tiesą“ (2 Petro 1:12, 13). Daugybė

mokymų, kuriuos priėmė mūsų „“ bendruomenės nariai, atspindi Dangiškojo Tėvo nuostatų charakterį. Tačiau turime prisiminti, kad galutinis tikslas, dėl kurio gavome tokį supratimą, nėra tik suteikti mums intelektualinių žinių apie Dievo planą. Be to, jis padeda mums transformavimo procese, kad per Šventosios Dvasios šventinančią įtaką galėtume ugdyti Kristaus charakterį ir siekti „Kristaus kūno ugdymo“.

Būkime labai uolūs šiais klausimais, kad mūsų pašaukimas ir išrinkimas būtų tikri. Jei būsime ištikimi, galiausiai dalyvausime darbe, kuriuo žmonija bus susitaikyta su Dangiškuoju Tėvu, kai ji bus atkurta iki tobulumo, kuris buvo prarastas Edeno sode. 2 Petro 1:10, 11

Krikščioniškas krikštas

Pagrindinė eilutė: „Eikite ir mokykite visas tautas, krikštykite jas Tėvo, Sūnaus ir Šventosios Dvasios vardu.“

Mato 28:19

Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:

Mato 3:13-17; 28:18-20

Krikščioniškas krikštas yra priemonė, kuria žmogus viešai išpažįsta tikėjimą ir mokinybę. Sekdami Kristaus pavyzdžiu jo pirmojo atėjimo metu, tokie žmonės paprastai viešai simbolizuoja savo įsipareigojimą panardinami į vandenį. Tokiu liudijimu jie išreiškia savo įsipareigojimą pažinti ir vykdyti Dangiškojo Tėvo valią, kokia ji bebūtų, net iki mirties. Romiečiams 12:1,2; Apreiškimo 2:10

Iš karto po to, kai Jėzus buvo pakrikštytas Jono Jordano upėje, „atsivėrė dangūs, ir jis pamatė Dievo Dvasią, nusileidžiančią kaip balandį ir nusileidžiančią ant jo“ (Mato 3:16). Tada mūsų Viešpats galėjo visiškai susieti savo patirtis kaip žmogus su tomis, kurias jis patyrė prieš atvykdamas į žemę, kad atiduotų savo gyvybę kaip išpirką už Adomą ir visus nusidėjėlius. (1 Timotiejui 2:5,6). Dievas garsiai patvirtino, kad jis džiaugiasi, jog jo mylimas Sūnus savanoriškai ėmėsi šio kelio, aukodamas savo gyvybę, kad išpirktų mirstančią žmoniją. Balsas iš dangaus pasakė: „Tai yra mano mylimas Sūnus, kuriuo aš džiaugiuosi.“ Mato 3:17

Įrodęs ištikimybę iki mirties savo žemiškoje tarnystėje, Kristus prisikėlė ir buvo išaukštintas iki

dieviškosios prigimties. (Filipiečiams 2:9,10). Nors jis nebebuvo fiziškai tarp jų, jis norėjo užtikrinti savo mokinius, kad ir toliau juos stiprins. Prieš pakildamas į dangų, jis paliko šiuos atsisveikinimo žodžius: „Tada vienuolika mokinių nuėjo į Galilėją, į kalną, kur Jėzus jiems buvo nurodęs. Ir kai jie jį pamatė, jie pagarbino jį, bet kai kurie abejojo. Jėzus priėjo prie jų ir tarė: „Man duota visa valdžia danguje ir žemėje.“ Mato 28:16-18

Toliau pateikiamas įkvepiantis pažadas, kuriame kalbama apie didelį atlygį, kurį gaus visi Kristaus paklusnūs ir ištikimi nariai, tie, kurie buvo „pakrikštyti jo mirtimi“. (Romiečiams 6:3-5). „Tada aš pažvelgiau, ir priešais mane stovėjo Avinėlis ant Siono kalno, o su juo 144 000, kurie turėjo jo vardą ir jo Tėvo vardą parašytus ant savo kaktų. Ir aš išgirdau garsą iš dangaus, tarsi šniokščiantį vandens srautą ir tarsi galingą griaustinį. Garsas, kurį girdėjau, buvo tarsi arfininkų grojimas arfomis. Jie giedojo naują giesmę prieš sostą, prieš keturis gyvus padarus ir vyresniusius. Niekas negalėjo išmokti tos giesmės, išskyrus 144 000, kurie buvo išpirkti iš žemės. Tai yra tie, kurie nesutepti moterimis, nes liko nekaltieji. Jie seka Avinėliu, kur jis eina. Jie buvo nupirkti iš žmonių ir paaukoti kaip pirmieji vaisiai Dievui ir Avinėliui.“ Apreiškimo 14:1-4

Tegul šios akimirkos skuba suteikia naujos energijos vertinti ir taikyti savo gyvenime tuos principus, kurie leis mums pakartoti vieno iš mūsų žymių pirmtakų, apaštalo Pauliaus, žodžius. „Aš kovoju gerą kovą, baigiau lenktynes, išsaugojau tikėjimą. Dabar man laukia teisumo vainikas, kurį man tą dieną suteiks teisusis Teisėjas, Viešpats, ir ne tik man, bet ir

visiems, kurie ilgējosi jo pasirodymo.“ 2 Timotiejui
4:7,8

Sabato diena

Pagrindinė eilutė: „Per šešias dienas Viešpats sutvėrė dangų ir žemę, jūrą ir visa, kas juose yra, o septintą dieną ilsėjosi. Todėl Viešpats palaimino savaitą ir paskelbė ją šventu. Išėjimo 20:11

**Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
Išėjimo 20:8-11; Romiečiams 14:5,6**

Sabato institutą Šventajame Rašte galima atsekti iki pat kūrinijos ir jos užbaigimo aprašymo (Pradžios 20:1-3). Tuo metu Dievas baigė savo planą paruošti žemę žmonėms gyventi po šešių ilgų laikotarpių, arba „dienų“. Kūrėjas nutraukė šią veiklą po to, kai mūsų pirmieji tėvai buvo sukurti „pagal Dievo atvaizdą; ... vyrą ir moterį Jis juos sukūrė“. Pradžios 1:27

Po šimtmečių, po izraelitų išvadavimo iš Egipto vergovės, Dangiškasis Tėvas nustatė dieviškųjų normų rinkinį, kurio jie turėjo laikytis, kad gautų jo palankumą ir palaiminimus kaip jo sandoros tauta. Vienas iš šių įstatymų buvo skirti laiko ne pasaulietiniams užsiėmimams, o ypač garbinti ir šlovinti Dievą už viską, ką jis jiems suteikė.

Toliau pateiktame pasakojime aprašomos įvairios šios šventos dienos ypatybės. „Atmink sabato dieną, kad ją švęstum. Šešias dienas dirbk ir atlik visus savo darbus, bet septintoji diena yra sabatas Viešpačiui, tavo Dievui. Joje nedaryk jokio darbo, nei tu, nei tavo sūnus ar dukra, nei tavo tarnas ar

tarnaitė, nei tavo gyvuliai, nei joks svetimšalis, gyvenantis tavo miestuose.“ Išėjimo 20:8-10

Savaitinis sabatas buvo nustatytas kaip viena iš Dešimties Dievo įsakymų, duotų išskirtinai Izraelio tautai. Tačiau mūsų pagrindinė eilutė reiškia, kad visi žmonės, įskaitant atsidavusius krikščionis, turėtų skirti laiko ypač garbinti ir dėkoti Kūrėjui už daugybę palaiminimų, kuriais jis juos apdovanojo.

Paulius labai aiškiai matė, kad jo tarnystės laikotarpiu ankstyvoji bažnyčia buvo pereinamajame etape. Tai, kas anksčiau buvo privaloma pagal Mozės įstatymą, nebetaikoma žydams, kurie atėjo prie Kristaus, nei pagonims, kurie niekada nebuvo privalę laikytis šio apribojimo. Štai vienas iš jo citatų: „Vienas žmogus laiko vieną dieną šventesne už kitą, kitas laiko visas dienas vienodomis. Kiekvienas iš jų turėtų būti visiškai įsitikinęs savo mintyse. Kas laiko vieną dieną ypatinga, tas daro tai Viešpačiui. Kas valgo mėsą, tas daro tai Viešpačiui, nes dėkoja Dievui; o kas susilaiko, tas daro tai Viešpačiui ir dėkoja Dievui.“ Romiečiams 14:5,6

Šiuose eilutėse Paulius, atrodo, nurodo, kad žydas dėl religinių įsitikinimų gali nuspręsti laikytis sabato. Tačiau tikintiesiems būtų apgaulė priimti Kristų, bet taip pat jausti pareigą laikytis Įstatymo sąlygų, pavyzdžiui, pažodžiui laikytis Izraelio sabato. Krikščioniui kiekviena diena turėtų būti „sabato“ diena, skirta atsidavimui ir šlovinimui mūsų Dangiškajam Tėvui.

Įžengimas į Dievo poilsio sabatą reikalauja tikėjimo, paklusnumo, atsidavimo ir pasitikėjimo Kristumi. Jis apima ramybę, užtikrintumą, išgelbėjimą ir atleidimą nuo pastangų siekti savarankiško teisumo. Dievo

poilsis yra ir dabartinis, ir amžinas. Mes įžengiame į jį pasitikėdami Jo brangiais pažadais, paklūsdami Rašto įsakymams ir atiduodami savo našlą Viešpačiui. Stengdamiesi gyventi tikėjimu ir paklusnumu, mes galime kasdien patirti Dievo poilsį, tuo pačiu tikėdamiesi amžino poilsio, pažadėto „pirmajame prisikėlime“, jei būsime „ištikimi iki mirties“. Hebrajams 4:9-11; Apreiškimo 20:6; 2:10

Gyventi dosniai

***Pagrindinė eilutė: „Jūs žinote mūsų Viešpaties
Jėzaus Kristaus malonę, kad, nors jis buvo
turtingas, dėl jūsų jis tapo vargšu, kad jūs jo
vargumu taptumėte turtingi.“
2 Korintiečiams 8:9***

***Pasirinkti Šventojo Rašto fragmentai:
2 Korintiečiams 8:1-15***

Šios dienos pamokoje Paulius ragina tikinčiuosius prisidėti prie aukos Jeruzalės šventiesiems. Jo žodžiai suteikia vertingų įžvalgų apie dosnumo šaltinį ir motyvaciją. Apaštalas pateikia Makedonijos brolių pavyzdį, kurie, nepaisydami savo skurdo, aukojo iš visos širdies, kaip pavyzdį, kuriuo turėtų sekti korintiečiai.

Paulius rašo: „Dabar noriu, kad žinotumėte, brangūs broliai ir seserys, ką Dievas savo gerumu padarė per Makedonijos bažnyčias. Jos yra išbandomos daugybe sunkumų ir yra labai vargingos. Bet jos taip pat yra kupinos gausaus džiaugsmo, kuris pertekėjo į turtingą dosnumą. Nes galiu liudyti, kad jos aukojo ne tik tai, ką galėjo sau leisti, bet ir daug daugiau. Ir jie tai padarė savo noru. Jie vėl ir vėl mūsų prašė, kad jiems būtų suteikta privilegija prisidėti prie dovanos Jeruzalės tikintiesiems.“ 2 Korintiečiams 8:1-4

Pirmiau pateiktas ištrauka prieštarauja paplitusiai nuomonei, kad norint duoti, reikia turėti daug išteklių. Makedonai nelaukė, kol turės perteklių, bet aukojosi netgi tada, kai patys turėjo trūkumų. Tai turėtų

priversti mus persvarstyti savo požiūrį į šį klausimą ir pagalvoti, kaip galime prisidėti prie šventųjų poreikių tenkinimo, nepriklausomai nuo savo finansinės padėties. Tai mums primena našlę, kuri paaukojo nedidelę auką, bet buvo pagirta Jėzaus už tai, kad paaukojo viską, ką turėjo. Morkaus 12:41-44

Aukojimas visada turėtų būti savanoriškas. Visi atsidavę krikščionys turėtų būti motyvuoti dosniai aukoti dėl Dievo malonės. Tai turi kilti iš jų pačių širdies, kitaip tai nebus malonu Dievui. Nors makedonai neturėjo daug, jie labai norėjo pasidalinti tuo, ką turėjo. Jie maldavo Paulių, kad galėtų prisidėti. Koks dosnumo pavyzdys!

Mūsų pagrindinė eilutė mums suteikia dar didesnę pamoką. Ji mums primena, kad mūsų Viešpats savo nuolankumu, savanoriškai atsisakydamas savo dvasinio gyvenimo, kad ateitų į žemę kaip žmogus, iki aukščiausio laipsnio parodė geranoriškumo dvasią. Jis tai padarė, kad atiduotų savo žmogiškąjį gyvenimą kaip išpirką ir taip išpirktų visą žmoniją dėl Adomo pirminės nuodėmės. Romiečiams 5:18,19; 1 Timotiejui 2:5,6

Krikščionys supranta, kad vienas iš įrodymų, jog mes perėjome iš mirties į gyvenimą, yra tai, kad mylime brolius. Be to, kaip Kristus atidavė savo gyvybę už mus, taip ir mes turėtume daryti už brolius. Kitaip tariant, turėtume daryti viską, ką galime, kad padėtume jiems įsitvirtinti savo pašaukime ir išrinkime. 1 Jono 3:14, 16; 2 Petro 1:10

Šventajame Rašte gausu pamokų, iliustruojančių užuojautą, kurią turėtume rodyti broliams, kai jiems to reikia, taip pat ir visai žmonijai, kai turime progą.

Tegul mūsu gyvenimas vis labiau atspindi mūsų dėkingumą už šį Pauliaus pamokymą: „Todėl, kai turime progą, darykime gera visiems žmonėms, ypač tiems, kurie priklauso tikinčiųjų šeimai.“
Galatams 6:10

Naujoji sandora

„Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais, ... Aš įdėsiu savo įstatymą į jų širdis ir įrašysiu jį į jų protą; Aš būsiu jų Dievas, o jie bus mano tauta.“

Jeremijas 31:31,33

Sandora yra sutartis arba susitarimas tarp dviejų šalių. Išraiška „naujoji sandora“ mūsų pradiniam tekste reiškia, kad buvo „sena“ sandora. Tai buvo Įstatymo sandora, kurią Dievas davė Izraelio tautai per Mozę Sinajaus kalne. (Išėjimo 19–24 skyriai; Hebrajams 8:13). Apaštalas Paulius aiškina, kad daugelis Įstatymo sandoros bruožų buvo „dangiškųjų dalykų šešėlis“ ir „gerų dalykų, kurie ateis“ pagal būsimą Naująją sandorą. Hebrajams 8:5; 10:1

Naujosios Sandoros pažadai kilę iš Abraomo Sandoros, kurioje Dievas pažadėjo Abraomui: „Tavo palikuonimis bus palaimintos visos žemės tautos“ (Pradžios 22:16-18). Apaštalas Paulius mums sako, kad „po keturių šimtų trisdešimties metų“ Dievas Izraeliui davė Įstatymo Sandorą (Galatams 3:15-17). Tada jis retoriškai klausia: „Tada kam gi buvo duotas įstatymas [sandora]?“ Jis atsako: „Jis buvo pridėtas dėl nusikaltimų, kol atėjo Tas, kuriam buvo duotas pažadas“ (19 eilutė).

Įstatymo sandora buvo „šventa, teisinga ir gera“ ir duota Dievo, kad žydų tauta suprastų savo puolusią

ir netobulą būklę, kad „nuodėmė... taptų ypač nuodėminga“ ir kad parodytų, jog jie negali pateisinti savęs prieš Dievą (Romiečiams 7:12-14; 3:20). Kitur Paulius aiškina: „Įstatymas buvo mūsų auklėtojas, kad atvestų mus prie Kristaus, kad būtume išteisinti tikėjimu“ (Galatams 3:24). Įstatymo sandora turėjo įrodyti Izraeliui, kad norint būti išteisintiems Dievo akivaizdoje, reikalingas Atpirkėjo, Kristaus, kraujas ir jo pralietas kraujas.

Aukos atpirkimo dieną

Kai Dievas davė Izraeliui Įstatymo Sandorą, taip pat buvo duoti tikslūs nurodymai, kaip pastatyti Palapinę, kartu su nurodymais dėl ten aukojamų aukų. Kasmetinėse Atpirkimo dienose buvo aukojamos aukos, kurioms reikėjo pralieti kraują. Kunigų knygos 16 skyrius

Pirmiausia Aaronas paaukoko „aukos veršį“, kad „atpirtų save ir savo namus“. Jo kraujas buvo nuneštas į Šventąją Šventąją ir „septyni kartus“ pabarstytas „ant ... ir prieš gailestingumo sostą“. (Leviticus 16:11-14). Tai buvo nuoroda į tobulos žmogaus Jėzaus savanorišką auką, „kuris atidavė save kaip išpirką už visus, kad tai būtų paliudyta tinkamu laiku“ (1 Timotiejui 2:5,6). Kitur Paulius teigia, kad „be kraujo praliejimo nėra atleidimo“ nuo nuodėmių. Hebrajams 9:19-22

Jėzaus pašventimas ir dvasinis gimimas Jordano upėje, o vėliau jo mirtis ir prisikėlimas buvo garantija, kad Dievo „laiku“ ilgai žadėtos Naujosios Sandoros palaiminimai taps realybe Mesijo Karalystėje. Paulius rašo: „Taip Jėzus tapo geresnio testamento“ arba sandoros garantu [graikų kalba: įkeitimas arba

garantija]. „Savo krauju jis vieną kartą įėjo į šventąją vietą.“ Hebrajams 7:22; 9:12; 10:10

Apaštalas Paulius mus užtikrina, kad Jėzus yra pažadėtas palaiminimo palikuonis. Jis rašo: „Pažadas buvo duotas Abraomui ir jo palikuonims. Jis nesako: „palikuonims“, kaip daugeliui, bet kaip vienam: „tavo palikuoniui“, kuris yra Kristus.“ Galatams 3:16

Viešpaties ožys auka

Antroji auka buvo aukojama Izraelio kasmetinėje Atpirkimo dieną. Tai buvo „avinai, skirtas aukojimui už tautos nuodėmes“, kurio kraujas taip pat buvo nuneštas į Šventąją Šventąją ir pabarstytas „ant ... ir prieš gailestingumo sostą“, kaip ir jautis. (Kunigų 16:15). Ožkos auka simbolizuoja „gyvą auką“ ištikimų Viešpaties pasekėjų dabartiniame Evangelijos amžiuje, kurie „nesiderina prie šio pasaulio“, bet kasdien stengiasi „būti atnaujinti“ savo proto atnaujinimu ir „nustatyti, kas yra Dievo valia – kas yra tinkama, malonu ir tobula“. (Romiečiams 12:1,2). Ištikimų, pašvęstų Kristaus pasekėjų auka yra priimtina mūsų Dangiškajam Tėvui tik dėl Jėzaus išpirkos aukos nuopelnų, kurią simbolizuoja jaučio auka. Kaip aiškina Paulius, Dievas „padarė mus priimtinus mylimajame [Jėzuje Kristuje]. Kuriuo mes turime išpirkimą per jo kraują“. Efeziečiams 1:6,7

Dievas Izraeliui nustatė daug įvairių aukų pagal jų palapinės tvarką dykumoje. Tačiau buvo tik dvi aukos, kurių kraujas buvo atneštas į Šventąją Šventąją ir pabarstytas ant ir prieš gailestingumo sėdynę (). Tai buvo jaučio auka ir Viešpaties ožys, abu aukojami Atpirkimo dieną.

Šių dviejų aukų simbolinės reikšmės supratimas buvo viena iš didžiausių Biblijos „paslapčių“. Ji moko, kad pažadėta palaiminimo sėkla susideda iš daugelio narių. (Efeziečiams 5:23-32; Kolosiečiams 1:26,27). „Nes visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsirengėte Kristumi... nes jūs visi esate viena Kristuje Jėzuje. Jei jūs esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą“ (Galatams 3:27-29). Paulius taip pat teigia: „Žmogaus kūnas turi daug dalių, bet daug dalių sudaro vieną kūną. Taip yra ir su Kristaus kūnu“ (1 Korintiečiams 12:12).

Naujosios Sandoros tarnų mokymas

Kristus Jėzus kartu su savo kūno nariais pagal Naujosios Sandoros sąlygas atneš palaiminimus visoms žemės šeimoms. Paulius aiškina: „Jis taip pat mus padarė tinkamus būti Naujosios Sandoros tarnai“ (2 Korintiečiams 3:6). Mūsų dabartinis pasirengimas, jei būsime ištikimi iki mirties, padarys mus tinkamus būti susijusius su Kristumi, administruojant Naująją Sandorą natūraliajam Izraeliui ir galiausiai visai žmonijai. Šis pasirengimas vyksta Dievo Šventosios Dvasios, kuri „įrašė Jo įstatymą į mūsų širdis“, mūsų gyvenimuose ir elgesyje. Todėl mes suprantame: „Savo jėgomis mes nesame tinkami teigti, kad kas nors yra iš mūsų. Mūsų įgaliojimai yra iš Dievo“ (2–5 eilutės).

Apaštalas taip pat paaiškina, kaip Kristaus kūno nariai yra ugdomi ir išbandomi dabartiniame „amžiuje pagal specialią Abraomo sandoros ypatybę. Ši ypatybė buvo pavaizduota Abraomo žmona Sara (Galatams 4:22-31). Sara buvo „laisva moteris“, Abraomo tikroji žmona, kuri po daugelio nevaisingumo metų pagimdė Izaoką, pažadėtąjį

palikuonį. Pagal Dievo planą, Sara Abraomo sandoros ypatumas buvo pagimdyti ir išugdyti palaiminimo palikuonį. Šis palikuonis būtų panaudotas palaiminti visas žemės šeimas.

Paskutiniuose Pradžios knygos 24 skyriaus eilutėse mums pasakojama, kaip Izaokas, kuris simbolizuoja Kristų, vedė Rebeką, kuri simbolizuoja Kristaus kūno narius, bažnyčią. 67 eilutėje rašoma: „Izaokas buvo paguostas po savo motinos [Saros] mirties“. Sara simbolizuoja Abraomo sandoros bruožą, kuris veikia Evangelijos amžiuje – palaiminimo sėklos, „mažos kaimenės“, vystymą (Lk 12:32). Taigi, jos mirtis reiškia Evangelijos amžiaus pabaigą, po kurios Kristaus karalystėje pradės veikti Naujoji sandora.

Miestas, kurio statytojas yra Dievas

Pažadas apie geresnes dienas buvo duotas nuo tada, kai Dievas pirmą kartą pradėjo bendrauti su Abraomu. Apaštalas rašo: „Tikėjimu jis [Abraomas] gyveno pažadėtoje žemėje kaip svetimėje šalyje, gyveno palapinėse su Izaoku ir Jokūbu, kurie buvo to paties pažado paveldėtojai, nes jis laukė miesto, turinčio pamatus, kurio statytojas ir kūrėjas yra Dievas.“ Hebrajams 11:9,10

Biblijoje miestas dažnai simboliškai naudojamas vyriausybei vaizduoti. Pavyzdžiui, tikrasis Jeruzalės miestas vaizduoja Izraelio vyriausybę, kuri yra žydų tautos „ “ (prieglobstis). Ankstesniuose eilutėse mums sakoma, kad šis miestas, arba vyriausybė, kurio ieškojo Abraomas, turėjo turėti „pamatą“, tai yra stiprybę, stabilumą ir pastovumą. Šis pamatas yra Dievo šventi principai „teisumo ir teisingumo“, „mylinčios gerumo ir tiesos“ (Psalmių 89:14).

Vienintelis statytojas, kuris galėjo suteikti šias savybes tokiai karalystei, yra Dievas.

Atsižvelgdamas į tai, apaštalas Jonas rašė: „Aš, Jonas, mačiau šventąjį miestą, naująją Jeruzalę, nusileidžiančią iš dangaus nuo Dievo, paruoštą kaip nuotaka, pasipuošusi savo vyrui“ (Apreiškimo 21:2). Toliau pateikiami eilutės gražiai apibūdina darbą, kurį turės atlikti ši karalystė, veikianti pagal Naujosios Sandoros sąlygas. 3, 4 eilutės

Naujosios Sandoros tarpininkas

Žodis „tarpininkas“, reiškiantis tarpininką ar sutaikintoją, Biblijoje vartojamas tik dviejų šalių sandoros kontekste. Mozė buvo Įstatymo sandoros tarpininkas ir buvo Jėzaus, naujos ir geresnės sandoros tarpininko, prototipas ar atvaizdas. Paulius rašo, kad Jėzus „gavo geresnį tarnavimą, nes jis yra geresnės sandoros, pagrįstos geresniais pažadais, tarpininkas“ (Hebrajams 8:6). Čia daromas palyginimas su Įstatymo sandora, pagal kurios sąlygas Izraelio tauta turėjo tobulai įvykdyti visus tos sandoros reikalavimus, kad gautų išteisinimą ir gyvenimą. Tačiau dėl savo puolusios būklės tauta nesilaikė tų sąlygų. Todėl niekas negalėjo pasiekti gyvenimo. Romiečiams 3:19,20

Apaštalas tęsia: „Jeigu pirmoji sandora būtų buvusi be trūkumų, nebūtų reikėję ieškoti vietos antrajai. Radęs trūkumų, ... jis sako: „Štai ateina dienos, sako Viešpats, kai Aš sudarysiu naują sandorą su Izraelio namais ir su Judo namais.“ (Hebrajams 8:7,8). Pirmoji sandora, Įstatymo sandora, buvo priemonė, leidžianti įvertinti tobulą žmogų, gebantį ją laikytis. Tik Jėzus galėjo įvykdyti Įstatymo sandorą, nes tik jis vienas buvo tobulas. Mato 5:17,18

Įstatymo sandora negalėjo leisti savo tarpininkui Mozei veikti kiekvieno pažeidėjo vardu ir numatyti, kad jie galiausiai elgtųsi tobulai. Taip buvo todėl, kad pats Mozė buvo netobulas. Ši sandora taip pat neturėjo jokių nuostatų, kurios padėtų išnaikinti blogąsias įtakas, kurios buvo didelė kliūtis laikytis visų jos reikalavimų. Taigi, dėl žmonių, Mozės ir daugelio išorinių blogųjų įtakų netobulumo, buvo reikalinga kita sandora, kad žmonės galėtų pasiekti visišką ir ilgalaikę harmoniją bei palankumą Dangiškojo Tėvo akyse.

Apie Naujosios Sandoros sudarymą apaštalas sako: „Ji nebus tokia, kaip sandora, kurią sudariau su jų protėviais, kai paėmiau juos už rankos, kad išvestų juos iš Egipto, nes jie neišliko ištikimi mano sandorai, ir aš nusisukau nuo jų, sako Viešpats“ (Hebrajams 8:9). Naujoji Sandora galės susitaikyti puolusią žmoniją su Dievu Mesijo karalystės metu, nes ji turės geresnį tarpininką – Kristų ir jo kūno narius, bažnyčią. (Hebrajams 8:6; Matas 19:28; Lukas 22:28-30). Kartu „Kristus“ bus užjaučiantys „kunigai“, Naujosios Sandoros administratoriai. Hebrajams 2:11,16-18; Apreiškimas 20:6

Apaštalas Paulius teigia: „Tai yra sandora, kurią aš sudarysiu su Izraelio namais po tų dienų, sako Viešpats: aš įdėsiu savo įstatymus į jų protą ir įrašysiu juos į jų širdis; aš būsiu jiems Dievas, o jie bus man tauta.“ (Hebrajams 8:10). Tuo metu „jie nebesimokys vienas kito, nei vienas kito brolio, sakydami: „Pažink Viešpatį“, nes jie visi pažins mane, nuo mažiausio iki didžiausio, sako Viešpats, nes aš atleisiu jų kaltes ir nebepresiminsiu jų nuodėmių“. Jeremijas 31:34

Ankstesni įvykiai

Kai Sinajaus kalne buvo sudaryta Įstatymo sandora, buvo griaustinis, žibai, tirštas debesis, galingas trimito garsas, dūmai, ir kalnas labai drebėjo. (Išėjimo 19:16-18). Apaštalas Paulius rašo: „Vaizdas buvo toks bauginantis, kad Mozė pasakė: „Aš drebu iš baimės.“ (Hebrajams 12:18-21). Kiekvienas iš šių gamtos reiškinių turi simbolinę prasmę. Kaip šie bauginantys vaizdai ir garsai priešdėjo Įstatymo sandoros sudarymą, taip ir didelis neramumų laikotarpis žemėje priešdės Naujosios sandoros sudarymą. Danielius 12:1; Joelis 2:1-11; Apreiškimai 16:18-21

Biblijos pranašysčių ir laikmečio ženklų išsipildymas rodo, kad šis didžiųjų sunkumų laikotarpis artėja. Jis pasireiškia „griaustiniais“, teisingumo reikalavimais, kartu su nepasitenkinimo gurguliuojimu; „žibais“, tiesos blyksniais ir neteisybės atskleidimu; „stora debesiu“, augančiais neramumais ir nepasitenkinimu; „trumpetės garsu“, reikalavimais suteikti teises, tiek realias, tiek įsivaizduojamas; „dūmais“, atsirandančiais dėl simbolinio anarchijos sunaikinimo ugnies; ir „žemės drebėjimu“, žmonių socialinių, finansinių ir religinių institucijų, nesuderinamų su Dievu, pašalinimu. Agėjo 2:6,7; Hebrajams 12:26,27

Mozė buvo išvykęs iš žydų tautos, pakilęs į kalną bendrauti su Dievu, o kalnas buvo apgaubtas dūmais ir drebėjo. Tai simboliškai reiškia, kad kai paskutiniai Kristaus kūno nariai bus pasirodę ištikimi iki mirties ir prisikels dieviškai prigimčiai, tada ateis didžiojo neramumų laikotarpio kulminacija, kokios žemė dar niekada nėra patyrusi (Mato 24:21).

Laimei, tie laikai bus sutrumpinti, ir žemėje bus įkurta karalystė, valdoma teisaus Kristaus. 22 eilutė

Žemės atstovai

Šventasis Raštas mums praneša, kad Dievas turės žmogiškus atstovus žemėje, kurie administruos Naująją Sandorą. Tai bus prisikėlę ištikimieji ir šventieji, gyvenę iki Jėzaus pirmojo atėjimo, nuo Abelio iki Jono Krikštytojo. Jie tarnaus kaip „teisėjai“ ir „visos žemės kunigaikščiai“ – žmogiškieji lyderiai, padedantys žmonijai. Mato 11:11; Luko 13:28; Izaijo 1:26; Psalmių 45:16

Apaštalas Paulius išvardija kai kurių iš šių ištikimųjų vardus ir priduria: „Visi jie, gavę gerą atsiliepiamą dėl tikėjimo, negavo pažado, nes Dievas numatė mums kažką geresnio, kad jie be mūsų netaptų tobuli“ (Hebrajams as 11:1-40). Šie Dievo vyrai ir moterys labai kentėjo dėl ištikimos tarnystės Viešpačiui. Tačiau jie nebuvo dvasinio pažado palikuonys. Nors jie gavo „gerą atsiliepiamą dėl tikėjimo“, kiekvienas iš jų nuėjo į kapą, kol atėjo laikas, kai Kristus ir jo bažnyčia tapo tobulos ir buvo sudaryta Naujoji Sandora. Šie senovės verti žmonės bus prikelti „tobulais“, kaip Adomas buvo Edeno sode. Su savo tobulu protu ir gebėjimais jie bus pavyzdžiai ir mokytojai žmonėms.

Ištikimi likučiai

Be senovės šventųjų, Dievo šventieji pranašai pranašavo, kad bus ištikima žydų „likučio“ grupė. Jie bus vieni iš pirmųjų, kurie gaus Naujosios Sandoros palaiminimus. (Izaijo 30:19; Psalmių 107:6,28). Per pranašą Izaiją Dievas mums sako, kad šie „Jokūbo [Izraelio] likučiai“ sugrįš „iš keturių žemės kampų“.

(Izaijas 10:21,22; 11:11-16). Taip pat per pranašą Jeremiją Dievas skelbia, kad šie ištikimi likučiai bus surinkti ir „gyvens savo žemėje“. Jeremijas 23:1-8

Ši ištikima žydų likučio dalis galiausiai atsigręš ir šauksis Viešpaties pagalbos, nepasitikėdama politiniais susitarimais su kitomis tautomis ar žmogaus karine galia. Tada Viešpats juos išgelbės. (Izaijas 30:15,18,19; Zacharijas 14:1-3). Pranašas Zacharijas rašė: „Taip sako Viešpats: Aš... gyvensiu Jeruzalės viduryje, ir Jeruzalė bus vadinama tiesos miestu“, ir ji „bus nuostabi šių dienų likučio tautos akyse... ir Aš priversiu šios tautos likutį viską tai paveldėti. Ir taip bus, , kad kaip jūs buvote prakeikimas tarp pagonių, o Judo namai ir Izraelio namai, taip aš jus išgelbėsiu, ir jūs būsite palaiminimas. ... Tai yra dalykai, kuriuos jūs darysite: kiekvienas iš jūsų sakykite tiesą savo artimui; vykdykite teisingumą ir taiką savo vartuose.“ Zacharijas 8:3,6,12,13,16

Tęsdamas pranašas sako: „Daug tautų ir galingų valstybių ateis ieškoti Jeruzalėje kareivijų Viešpaties ir melstis Viešpačiui. ... Tomis dienomis įvyks, kad dešimt vyrų [atstovaujančių visoms žemės tautoms] paims visų tautų kalbas, netgi paims žydo skverną, sakydami: „Mes eisime su tavimi, nes girdėjome, kad Dievas yra su tavimi.“ (22, 23 eilutės). Taigi, pradedant nuo ištikimų Izraelio likučių ir senovės išminčių mokymų, visiems žmonėms bus suteikta galimybė susitaikyti su Dievu.

Pranašas Ezekielis mums praneša, kad Dievas surinks „Izraelio likučius“ ir jiems duos ne tik „Izraelio žemę“, bet ir „vieną širdį“ bei „įdės naują dvasią“, savo teisumo dvasią, į juos (Ezekielis 11:17-20). Galiausiai pranašas Michėjas apibūdina Naujosios

Sandoros palaiminimus kaip „rasą“ ir „liūtis“, kurios išsilies visai žmonijai. Jis rašo: „Jokūbo likučiai bus tarp daugybės tautų kaip rasos iš Viešpaties, kaip liūtis ant žolės, kuri nelaukia žmogaus ir nebelaukia žmonių vaikų“ (Michėjas 5:7,8).

Užantspauduota Jėzaus Krauju

Hebrajų knygoje Įstatymo sandoros įvedimas pateikiamas kaip pavyzdys, kaip bus įvesta Naujoji sandora. Apaštalas nurodo, kad sandora su Dievu, tokia kaip Įstatymo sandora ir Naujoji sandora, turi būti užantspauduota krauju. „Nes kur yra sandora, ten būtina, kad būtų pateikta ją patvirtinusi mirtis; nes sandora yra tvirta per mirusius aukos, nes ji niekada nėra galiojanti, kai ją patvirtinantis yra gyvas. Todėl net pirmoji [Įstatymo sandora] nebuvo įsteigta be kraujo.“ (Hebrajams 9:16-18). Jėzaus mirtis suteikė vertę kraujui, kuris užantspauduos Naująją sandorą.

Naktį, kai Jėzus su savo mokiniiais įsteigė savo mirties atminimą, jis padavė taurę ir pakvietė juos: „Gerkite visi iš jos, nes tai yra mano kraujas, Naujosios Sandoros [sandoros] kraujas, kuris bus pralietas už daugelį, kad būtų atleistos nuodėmės.“ (Mato 26:27-28; Luko 22:20; 1 Korintiečiams 11:25). Čia Jėzus nurodė, kad jo mirtis suteiks vertę ar nuopelną, kad tinkamu laiku būtų sudaryta Naujoji Sandora.

Jėzaus kančių dalininkai

Mokiniai buvo pakviesti, kaip ir kiekvienas vėlesnis pašvęstasis Mokytojo pasekėjas per visą Evangelijos amžių, gerti iš taurės, simbolizuojančios Kristaus aukos už juos nuopelnų priėmimą. Remiantis tuo, jiems buvo suteikta privilegija tapti

„Kristaus kančių dalininkais“. (1 Petro 4:13; 2 Korintiečiams 1:7). Jie yra „teisinti tikėjimu“ jo krauju kaip savo Gelbėtojo. (Romiečiams 3:24; 5:1,9). Tuomet jie turi galimybę „mirti su juo“, kad galėtų „gyventi su juo“, „kentėti“ su juo, kad galėtų taip pat „karaliauti su juo“ kaip „karaliai ir kunigai“. 2 Timotiejui 2:11,12; Apreiškimo 20:6

Apaštalas Paulius aiškina: „Argi palaiminimo taurė, už kurią mes laiminame Dievą, nėra dalyvaudami Pateptojo kraujyje? Argi duona, kurią laužome, nėra dalyvaudami Pateptojo kūne? Kadangi yra viena duona, mes, daugybė, esame vienas kūnas, nes visi dalijamės viena duona.“ 1 Korintiečiams 10:16,17

Hebrajų laiške apaštalas tęsia: „Kai Mozė pagal įstatymą išdėstė visus įsakymus visai tautai, jis paėmė veršelių ir ožkų kraują... ir apšlakstė knygą ir visą tautą, sakydamas: „Tai yra kraujas sandoros [susitarimo], kurią Dievas jums įsakė.“ (Hebrajams 9:19, 20). Šiame tipiniame paveiksle „veršių ir ožkų“ kraujas simbolizuoja Kristaus, Galvos, ir jo kūno narių auką.

Tada apaštalas Paulius priduria: „Taigi buvo būtina, kad šios žemiškosios dangaus dalykų kopijos būtų apvalytos šiais aukojimais, bet patys dangaus dalykai yra apvalomi geresniais aukojimais nei šie“ (23 eilutė). „Atvaizdai“ arba tikrovės paveikslai pagal Įstatymo Sandorą turėjo būti apvalyti ir išgryninti gyvulių aukomis – jaučiais ir ožiais. Tačiau „dangiškieji dalykai“ – Naujoji Sandora ir jos nuostatos – yra apvalomi „geresnėmis aukomis“. Šios geresnės aukos yra Kristaus ir jo bažnyčios aukos.

Naujosios Sandoros Tarpininkas bus prisikėlęs ir pašlovintas „Kristaus“ klasė, Jėzus, Galva, kartu su visais savo kūno nariais. Todėl jų tarpininkavimo darbas, siekiant sutaisyti Dievą ir žmoniją pagal Naująją Sandorą, negali prasidėti, kol paskutinis Kristaus kūno narys nebus įrodęs savo ištikimybės net iki mirties. Apreiškimo 2:10

Taigi matome, kad Naujosios Sandoros tikslas yra susitaikyti žmoniją su Dievu. Šis susitarimas buvo sudarytas didele kaina, savanoriška Dievo viengimio Sūnaus Jėzaus Kristaus auka ir mirtimi. (Jono 3:16,17). Taigi Naujoji Sandora parodys mūsų Dangiškojo Tėvo meilę ir rūpestį visai jo sukurtam žmonijai. „O, Dievo išminties ir pažinimo turtai, kaip neišmatuojami yra jo sprendimai ir neištyrinami jo keliai!“ Romiečiams 11:33